

Agnieszka Romanko

STRUKTURA I KOMPETENCJE PAPIESKIEJ RADY DS. KRZEWIENIA NOWEJ EWANGELIZACJI

Papież Jan Paweł II w Konstytucji apostolskiej *Pastor bonus*¹ podkreślił, aby struktura i działalność Kurii Rzymskiej „w sposób coraz bardziej konkretny wychodziły naprzeciw potrzebom społeczności kościelnej i świeckiej” (wstęp, 13). Konieczność reformy tej instytucji – w dobie coraz bardziej powszechnego zjawiska dystansowania się od wiary – dostrzegł również papież Benedykt XVI, włączając w jej struktury Papieską Radę ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji (*Pontificium Consilium de Nova Evangelizatione Promovenda*)².

Przedmiotem niniejszego artykułu będzie geneza, struktura i kompetencje tej najmłodszej dykasterii na podstawie dokumentów Benedykta XVI: motu proprio *Ubicumque et semper* z 21 września 2010 r.³ oraz *Fides per doctrinam* z 16 stycznia 2013 r.⁴ W celu

MGR LIC. AGNIESZKA ROMANKO – doktorantka, Katedra Kościelnego Prawa Publicznego i Konstytucyjnego Instytutu Prawa Kanonicznego KUL; e-mail: aga2411@vp.pl

¹ Ioannes Paulus PP. II, *Constitutio apostolica de Romana Curia Pastor bonus*, 28.06.1988, AAS 80 (1988), s. 841-912; Jan Paweł II, *Konstytucja apostolska „Pastor bonus” o Kurii Rzymskiej* [dalej cyt.: PB], w: *Ustrój hierarchiczny Kościoła. Wybór źródeł*, red. W. Kacprzyk, M. Sitarz, Lublin 2006, s. 217-257.

² Określana również jako Papieska Rada ds. Promocji Nowej Ewangelizacji.

³ Benedictus PP. XVI, *Litterae apostolicae motu proprio datae Ubicumque et semper quibus Pontificium Consilium de Nova Evangelizatione Promovenda*

ukazania Rady na tle innych dykasterii, wskazane wydaje się również określenie pojęcia Kurii Rzymskiej.

1. GENEZA

Misja ewangelizacyjna ma swoje podstawy teologiczne w nauce Jezusa Chrystusa: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (Mt 28, 19-20)⁵.

Sobór Watykański II podkreślił potrzebę odnowy głoszenia Ewangelii w Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym *Gaudium et spes*⁶. Ojcowie soborowi przypomnieli, że Kościół „opierając się na swoim Boskim posłannictwie, głosi wszystkim ludziom Ewangelię” (nr 89). *aticanum II* w Dekrecie o działalności misyjnej Kościoła *Ad gentes Divinitus*⁷ naucza: „dzieło ewangelizacji jest podstawowym zadaniem Ludu Bożego” i cały Kościół uczestniczy w jego zbawczym posłannictwie (nr 35-41).

Zagadnienie ewangelizacji obecne jest w nauczaniu papieskim. Papież Paweł VI w Adhortacji apostolskiej *Evangelii nuntiandi*

constituitur, 21.09.2010, AAS 102 (2010), s. 788-792; Benedykt XVI, *List apostolski motu proprio „Ubicumque et semper” powołujący do życia Papieską Radę ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji* [dalej cyt.: US], „L'Osservatore Romano” (wyd. polskie) 1 (2011), s. 11-13.

⁴ *Benedictus PP. XVI, Litterae apostolicae motu proprio datae Fides per doctrinam quibus, mutata Constitutione Apostolica Pastor Bonus, competentia de Catechesi ex Congregatione pro Clericis ad Pontificium Consilium de Nova Evangelizatione Promovenda transfertur*, 16.01.2013 [dalej cyt.: FD], AAS 105 (2013), s. 136-139.

⁵ *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu*, wyd. V, Poznań 2008.

⁶ *Sacrosanctum Concilium Oecumenicum Vaticanum II, Constitutio Pastoralis de Ecclesia in mundo huius temporis Gaudium et spes*, 7.12.1965, AAS 58 (1966), s. 1025-1116; Sobór Watykański II, *Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym „Gaudium et spes”*, w: Sobór Watykański II, *Konstytucje. Dekrety. Deklaracje*, Poznań 2002, s. 526-606.

⁷ *Sacrosanctum Concilium Oecumenicum Vaticanum II, Decretum de activitate missionali Ecclesiae Ad gentes Divinitus*, 7.12.1965, AAS 58 (1966), s. 947-990; Sobór Watykański II, *Dekret o działalności misyjnej Kościoła „Ad gentes Divinitus”*, w: Sobór Watykański II, *Konstytucje*, s. 433-471.

o ewangelizacji w świecie współczesnym⁸ przypomniał, że na przestrzeni wieków działalność ta była niejednokrotnie udaremniana przez władze publiczne (nr 50). Dzieło ewangelizacji potrzebne jest również dzisiaj „dla wielu ludzi ochrzczonych, ale pozostających poza nawiasem życia chrześcijańskiego; dla prostego ludu, co ma jakąś wiarę, ale nie dość zna jej podstawy; dla ludzi studiujących, którzy czują potrzebę poznania Jezusa Chrystusa inaczej im przedstawianego, aniżeli zwykle się przedstawiać dzieciom w nauce religii, oraz wielu innym” (nr 52). Papież Jan Paweł II w Posynodalnej adhortacji apostołskiej *Christifideles laici* o powołaniu i misji świeckich w Kościele i w świecie dwadzieścia lat po Soborze Watykańskim II⁹ zwrócił uwagę na powołanie świeckich do wypełniania misji głoszenia Ewangelii. Podkreślił, że „moralnemu i duchowemu dziedzictwu grozi roztrwonienie pod wpływem wielorakich procesów, wśród których na pierwszy plan wysuwa się proces sekularyzacji i rozwój sekt. Jedynie nowa ewangelizacja może zapewnić rozkwit czystej i głębokiej wiary” (nr 34).

Pojęcie „nowa ewangelizacja” zdefiniowane zostało 9 czerwca 1979 r., przez Jana Pawła II w homilii wygłoszonej podczas mszy św. w Krakowie-Mogile. Papież stwierdził: „na progu nowego tysiąclecia – w te nowe czasy i nowe warunki wchodzi na nowo Ewangelia. Że rozpoczęła się nowa ewangelizacja, jak gdyby druga, a przecież ta sama co pierwsza. Krzyż trwa, choć zmienia się świat”¹⁰. Następnie, w liście apostołskim *Novo millennio ineunte*¹¹ powtórzył

⁸ Paulus PP. VI, *Adhortatio apostolica Ad Episcopos, Sacerdotes et Christifideles totius Catholicae Ecclesiae: de Evangelizatione in mundo huius temporis Evangelii nuntiandi*, 8.12.1975, AAS 68 (1976), s. 5-76; Paweł VI, *Adhortacja apostołska o ewangelizacji w świecie współczesnym „Evangelii nuntiandi”*, Wrocław 2001.

⁹ Ioannes Paulus PP. II, *Adhortatio apostolica post-synodalis Ad Episcopos, Sacerdotes et Diaconas atque Religiosos Viros ac Mulieres omnesque christifideles Laicos: de vocatione et missione Laicorum in Ecclesia et in mundo Christifideles laici*, 30.12.1988, AAS 81 (1989), s. 393-521; Jan Paweł II, *Posynodalna adhortacja apostołska „Christifideles laici” Ojca Świętego Jana Pawła II o powołaniu i misji świeckich w Kościele i w świecie dwadzieścia lat po Soborze Watykańskim II do biskupów, kapłanów i diakonów, zakonników i zakonnice oraz wszystkich katolików świeckich*, Częstochowa 2003.

¹⁰ Karol Kardynał Wojtyła, *Wybór kazań nowohuckich oraz homilie Jana Pawła II w Krakowie-Nowej Hucie*, red. J. Stożek, Kalwaria Zebrzydowska 1989, s. 224.

¹¹ Ioannes Paulus PP. II, *Epistula apostolica Episcopis clero fidelibus Magni Iubilaei anni MM sub exitum Novo millennio ineunte*, 6.01.2001, AAS 93

to jedno z najważniejszych zadań stojących przed Kościołem: „Dzisiaj trzeba odważnie stawić czoło sytuacji, która staje się coraz trudniejsza i bardziej zróżnicowana w związku z globalizacją oraz powstawaniem nowych i zmiennych współzależności między narodami i kulturami. Wielokrotnie w minionych latach przypominałem wezwanie do nowej ewangelizacji. Ponawiam je i teraz, pragnąc przede wszystkim wskazać, że musimy na nowo rozniecić w sobie pierwotną gorliwość i pozwolić, aby udzielił się nam zapal apostołskiego przepowiadania” (nr 40).

2. PAPIESKA RADA W STRUKTURZE KURII RZYMSKIEJ

Prawodawca w Kodeksie Prawa Kanonicznego z 1983 r.¹², traktując o Kurii Rzymskiej (kan. 360-361), odsyła do przepisów specjalnych. Obowiązującym dokumentem regulującym tę instytucję jest Konstytucja apostolska *Pastor bonus*, która była nowelizowana zarówno przez papieża Jana Pawła II, jak i Benedykta XVI.

Jan Paweł II dokonał reformy Kurii Rzymskiej Konstytucją *Pastor bonus*, w 400-lecie ustanowienia tej instytucji jako zorganizowanej całości przez Sykstusa V¹³. Podkreślił, aby z jednej strony odzwierciedlała wizję Kościoła nakreśloną przez Sobór Watykański II poprzez realizację swych zadań pastoralnych, z drugiej natomiast, aby odpowiadała wymogom czasów współczesnych¹⁴.

(2001), s. 266-309; Jan Paweł II, *List apostolski „Novo millennio ineunte” Ojca Świętego Jana Pawła II do biskupów, duchowieństwa i wiernych na zakończenie Wielkiego Jubileuszu roku 2000*, Poznań 2001.

¹² *Codex Iuris Canonici auctoritate Ioannis Pauli PP. II promulgatus*, 25.01.1983, AAS 75 (1983), pars II, s. 1-317; *Kodeks Prawa Kanonicznego*. Przekład polski zatwierdzony przez Konferencję Episkopatu, Poznań 1984 [dalej cyt.: KPK/83].

¹³ Tekst konstytucji apostolskiej *Immensa aeterni Dei* z 22 stycznia 1588 r. w: *Bullarium Romanum*, ed. Taurinensis, t. VIII, Torino 1863, s. 985-999; za: W. Kacprzyk, *Struktura Kurii Rzymskiej*, w: *Kuria Rzymska i pomniki chrześcijaństwa na szlaku do Wiecznego Miasta*, red. E. Szczot, Lublin, 2007, s. 17. Papież Sykstus V nadał Kurii Rzymskiej formalną i stabilną strukturę, dostosowując ją do realiów Kościoła. Zob. W.M. Plöchl, *Geschichte des Kirchenrechts*, Band III, Wien-München 1959, s. 141; I. Krasicki, *Watykan*, Warszawa 1977, s. 50.

¹⁴ Z. Grocholewski, *Zreformowana Kuria Rzymska w służbie Kościoła powszechnego*, „L'Osservatore Romano” (wyd. polskie) 1988, nr 6, s. 26.

Kuria Rzymska składa się z zespołu dykasterii (Sekretariat Stanu, kongregacje, trybunały, rady i urzędy) oraz instytucji, których zadaniem jest świadczenie pomocy Biskupowi Rzymu (kan. 334) w wykonywaniu najwyższej posługi pasterskiej względem Kościoła powszechnego i Kościołów partykularnych (kan. 360; PB 1)¹⁵.

W funkcjonowaniu Kurii Rzymskiej znajdują zastosowanie zasady: jedności władzy i dekoncentracji władzy¹⁶. Pierwsza polega na skoncentrowaniu pełni władzy na szczeblu centralnym Kościoła powszechnego w urzędzie Biskupa Rzymu, wyposażonego w najwyższą, pełną, bezpośrednią i powszechną władzę zwyczajną w Kościele, którą może wykonywać zawsze w sposób nieskrępowany (kan. 331). Biskup Rzymu jest wiecznym i widzialnym fundamentem jedności zarówno biskupów, jak i wiernych¹⁷. Papież nie jest jednak w stanie spełniać samodzielnie władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej w stopniu odpowiadającym potrzebom wszystkich członków wspólnoty kościelnej. Dlatego też zgodnie z zasadą dekoncentracji, zostały utworzone w Kościele organy władzy pomocniczej, które mają władzę zwyczajną zastępczą i podejmują decyzje w imieniu Biskupa Rzymu¹⁸.

¹⁵ Szerzej na temat Kurii Rzymskiej zob.: E. Sztarfrowski, *Kuria Rzymska Jana Pawła II*, „Prawo Kanoniczne” 33 (1990), nr 1-2, s. 21-81; T. Pawluk, *Prawo kanoniczne według Kodeksu Jana Pawła II*, t. II: *Lud Boży jego nauczanie i uświęcanie*, Olsztyn 2002, s. 125-148; M. Sitarz, *Kuria Rzymska*, w: tenże, *Słownik prawa kanonicznego*, Warszawa 2004, kol. 101-102; J. Krukowski, *Kuria Rzymska*, w: *Komentarz do Kodeksu Prawa Kanonicznego*, t. II/1: *Księga II. Lud Boży*, część 1, *Wierni chrześcijanie*, część 2, *Ustrój hierarchiczny Kościoła*, red. J. Krukowski, Poznań 2005, s. 196-203; tenże, *Prawo administracyjne w Kościele*, Warszawa 2011, s. 110-120.

¹⁶ Krukowski, *Kuria Rzymska*, s. 198.

¹⁷ Sacrosanctum Concilium Oecumenicum Vaticanum II, *Constitutio dogmatica de Ecclesia Lumen gentium*, 21.11.1964, AAS 57 (1965), s. 5-75; Sobór Watykański II, *Konstytucja dogmatyczna o Kościele „Lumen gentium”*, w: Sobór Watykański II, *Konstytucje*, s. 104-166, nr 23. Zob. także: J. Krukowski, *Hierarchia kościelna*, w: *Leksykon teologii pastoralnej*, red. R. Kamiński, W. Przygoda, M. Fiałkowski, Lublin 2006, s. 279-281.

¹⁸ J. Krukowski, *Administracja w Kościele. Zarys kościelnego prawa administracyjnego*, Lublin 1985, s. 47; tenże, *Kuria Rzymska*, s. 198. Szerzej na temat zasady dekoncentracji zob.: tenże, *Administracja w Kościele*, s. 48-52.

W strukturze Kurii Rzymskiej istnieje obecnie 12 papieskich rad¹⁹. Należy zauważyć, że w Konstytucji apostolskiej *Pastor bonus* ich liczba była identyczna. Jakkolwiek Jan Paweł II na mocy motu proprio *Inde a Pontificatus* z 25 marca 1993 r. włączył dotychczasową Radę ds. Dialogu z Niewierzącymi do Papieskiej Rady ds. Kultury²⁰.

Papieskie rady są organami pomocniczymi względem Biskupa Rzymu²¹. Mają „charakter służebny wobec całego Ludu Bożego oraz poszczególnych Kościołów partykularnych”²². Dykasterie te nie były znane w Kodeksie Prawa Kanonicznego z 1917 r.²³ Pierwsza – Papieska Rada ds. Świeckich – została utworzona przez Pawła VI w 1967 r.²⁴

Przedmiotem działalności rad jest troska o sprawy, które znalazły się w centrum szczególnego zainteresowania Kościoła

¹⁹ Poza Papieską Radą ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji należy wymienić: Papieską Radę ds. Świeckich, Popierania Jedności Chrześcijan, Rodziny, *Iustitia et Pax*, *Cor Unum*, Duszpasterstwa Migrantów i Podróżnych, Duszpasterstwa Pracowników Służby Zdrowia, Tekstów Prawnych, Dialogu między Religiami, Kultury, Środków Społecznego Przekazu. Szerzej zob.: W. Góralski, *Papieskie Rady w strukturze odnowionej Kurii Rzymskiej*, „Prawo Kanoniczne” 34 (1991), nr 1-2, s. 37-53.

²⁰ Ioannes Paulus PP. II, *Litterae apostolicae motu proprio datae quibus Pontificium Consilium de Cultura et Pontificium Consilium pro Dialogo cum non credentibus in unum rediguntur Inde a Pontificatus*, 25.03.1993, AAS 85 (1993), s. 549-552; Jan Paweł II, *List apostolski motu proprio „Inde a Pontificatus”* „L'Osservatore Romano” (wyd. polskie), 14 (1993), nr 8-9, s. 4-5.

²¹ Sacrosanctum Concilium Oecumenicum Vaticanum II, *Decretum de Pastoralis Episcoporum munere in Ecclesia Christus Dominus*, 28.10.1965, AAS 58 (1966), s. 673-696; Sobór Watykański II, *Dekret o pasterskich zadaniach biskupów w Kościele „Christus Dominus”*, w: Sobór Watykański II, *Konstytucje*, s. 85-106, nr 9. Szerzej zob.: Krukowski, *Prawo administracyjne w Kościele*, s. 110-120.

²² Grocholewski, *Zreformowana Kuria Rzymska*, s. 26-28.

²³ *Codex Iuris Canonici Pii X Pontificis Maximi iussu digestus Benedicti Papae XV auctoritate promulgatus*, 27.05.1917, AAS 9 (1917), pars II, s. 1-593. Zob. także: Sztafrowski, *Kuria Rzymska Jana Pawła II*, s. 38-39.

²⁴ Paulus PP. VI, *Constitutio apostolica de Romana Curia Regimini Ecclesiae Universae*, 15.08.1967, AAS 59 (1967), s. 885-928; Paweł VI, *Konstytucja apostolska „Regimini Ecclesiae Universae”* [dalej cyt.: REU], w: *Ustrój hierarchiczny Kościoła*, s. 166-196.

w ostatnich latach²⁵. Określane są jako organy o charakterze ekspercko-promocyjnym²⁶.

Nawiązując do nauczania *Vaticanum II*, jak i swoich poprzedników, Benedykt XVI przypomniał, że „należy udzielić właściwych odpowiedzi, aby cały Kościół [...] zwrócił się do współczesnego świata z nowym zapalem misyjnym, by krzewić nową ewangelizację” (US, wstęp). Dotyczy ona terenów, na których szerzy się zjawisko sekularyzacji, jak i tych, gdzie społeczeństwo jest całkowicie zdechrystianizowane. W tym celu została utworzona Papieska Rada ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji (US 1 § 1).

Kościół ma obowiązek wszędzie i zawsze (*ubicumque et semper*) głosić Ewangelię, pomimo zmieniających się form i metod tej misji. Papież zwrócił uwagę na niebezpieczeństwo, jakie może spowodować postęp nauki i techniki, bowiem „kiedy człowiek chce być wyłącznym twórcą własnej natury i przeznaczenia, pozbawia się tego, co stanowi fundament wszystkich rzeczy, a w jego wnętrzu powstaje pustynia” (US, wstęp).

3. STRUKTURA

Strukturę Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji, zgodnie z kan. 360 KPK/83, określają specjalne przepisy, w szczególności: Konstytucja *Pastor bonus*, Regulamin Ogólny Kurii Rzymskiej²⁷, motu proprio *Ubicumque et semper* oraz *Fides per doctrinam*.

Wszystkie dykasterie są prawnie między sobą równe (PB 2 § 2)²⁸, natomiast różnią się zakresem kompetencji²⁹. Prawodawca w konstytucji apostolskiej stanowi, że „o ile nie mają innej struktury z powodu ich specyficznej natury czy też prawa specjalnego,

²⁵ K a c p r z y k, *Struktura Kurii Rzymskiej*, s. 36.

²⁶ W. J a k u b o w s k i, M. S o l a r c z y k, *Ustrój Kościoła Rzymskokatolickiego. Wybrane zagadnienia instytucjonalne*, Warszawa 2002, s. 87.

²⁷ *Regolamento Generale della Curia Romana*, 4.02.1992, AAS 84 (1992), s. 202-267.

²⁸ Na mocy wcześniejszej konstytucji apostolskiej kongregacje były „prawnie między sobą równe” (REU 1 § 2).

²⁹ T. J. G r e e n, *The Roman Curia*, w: *New Commentary on the Code of Canon Law*, ed. J. P. Beal, J. A. Coriden, T. J. Green, N. Y./Mahwah, N. Y. 2000, s. 479.

składają się z kardynała prefekta albo arcybiskupa przewodniczącego, zespołu kardynałów i niektórych biskupów, wspieranych przez sekretarza. Ponadto pomocą służą konsultorzy, a wspomagają ich starsi rangą współpracownicy i odpowiednie grono urzędników” (PB 3 § 1).

Na mocy motu proprio Benedykta XVI w skład tej Rady wchodzi: arcybiskup przewodniczący, sekretarz, podsekretarz, członkowie oraz konsultorzy zgodnie z normami ustalonymi przez Konstytucję apostolską *Pastor bonus* oraz przez Regulamin Ogólny Kurii Rzymskiej (US 4).

3.1. Przewodniczący

Radą zarządza arcybiskup przewodniczący (US 4 § 1)³⁰. Jan Paweł II podkreślił, że przewodniczący dykasterii na ogół „są obdarzeni charyzmatem biskupim jako członkowie jednego Kolegium biskupiego i są ożywiani tą samą troską o cały Kościół, która łączy ścisłym węzłem hierarchicznej wspólnoty wszystkich biskupów z ich Głową, papieżem” (PB, wstęp 9). Zadaniem przewodniczącego jest kierowanie dykasterią i występowanie w jej imieniu (PB 4). Ponadto określa on charakter sprawy podejmowanej na sesji plenarnej (PB 11), przedkłada ważniejsze decyzje do aprobaty papieskiej, z wyjątkiem tych, dla załatwienia których otrzymał specjalne pełnomocnictwo, oraz zobowiązany jest do zakomunikowania Biskupowi Rzymu „ważnych i nadzwyczajnych działań” (PB 18). W sytuacji załatwiania sprawy przez Radę – z urzędu bądź na prośbę innej zainteresowanej dykasterii – zwołuje zebranie, któremu przewodniczy (PB 21).

Na mocy motu proprio *Fides per doctrinam* przewodniczący stoi również na czele Międzynarodowej Rady ds. Katechezy, która została przeniesiona przez Benedykta XVI z Kongregacji ds. Duchowieństwa do Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji (FD 2)³¹. Należy podkreślić, że takie umieszczenie Międzynarodowej Ra-

³⁰ Od 2010 r. przewodniczącym jest arcybiskup Rino Fisichella.

³¹ Międzynarodowa Rada ds. Katechezy została utworzona przez papieża Pawła VI dnia 7 czerwca 1973 r. i włączona do Kongregacji ds. Duchowieństwa. E. Sztáfrowski, *Kuria Rzymska. Studium historyczno-kanoniczne*, Warszawa 1981, s. 127.

dy w żadnym stopniu nie umniejsza jej rangi z tego względu, że dykasterie są prawnie między sobą równe (PB 2 § 2).

Przewodniczący mianowany jest przez Biskupa Rzymu na okres pięciu lat (PB 5) z możliwością przedłużenia na dalsze pięciolecie. Urząd traci na skutek³²:

- 1) zawakowania urzędu Biskupa Rzymu (PB 6)³³. Zwyczajny zarząd Radą przejmuje sekretarz (PB 6)³⁴;
- 2) ukończenia 75. roku życia (PB 5 § 2). Przewodniczący składa Biskupowi Rzymu rezygnację z urzędu, który po rozważeniu wszystkich okoliczności podejmuje odpowiednią decyzję³⁵. Może jednak zdecydować, aby przewodniczący pełnił swoje funkcje również po ukończeniu przepisanej prawem wieku³⁶.

3.2. Sekretarz

Sekretarz wspomaga arcybiskupa przewodniczącego w zarządzaniu Radą (US 4). Świadczy pomoc w załatwianiu spraw tej dykasterii i kierowaniu jej personelem (PB 4) oraz podejmuje czynności zmierzające do usprawnienia podejmowanych działań³⁷. Jest *ex officio* członkiem Międzynarodowej Rady ds. Katechezy (FD 2).

³² Zgodnie z prawem powszechnym: „Urząd kościelny traci się po upływie wyznaczonego czasu, po osiągnięciu określonego prawem wieku, na skutek rezygnacji, przeniesienia, usunięcia a także pozbawienia” (kan. 184 § 1).

³³ Por. kan. 184 § 2: „nie traci się urzędu kościelnego po ustaniu w jakikolwiek sposób władzy, która go nadała, chyba że prawo zastrzega coś innego”. Zob. także: Ioannes Paulus PP. II, *Constitutio apostolica de Sede Apostolica vacante deque Romani Pontificis electione Universi Dominici Gregis*, 22.02.1996, AAS 88 (1996), s. 305-343; Jan Paweł II, *Konstytucja apostolska „Universi Dominici Gregis” o wakacie Stolicy Apostolskiej i wyborze Biskupa Rzymskiego* [dalej cyt.: UDG], w: *Ustrój hierarchiczny Kościoła*, s. 258-285, nr 14: „z chwilą śmierci papieża wszyscy Kierownicy Dykasterii Kurii Rzymskiej [...] przestają wypełniać swe urzędy. Wyjątek stanowi Kamerling Świętego Kościoła Rzymskiego i Penitencjarz Większy [...]”.

³⁴ Kacprzyk, *Struktura Kurii Rzymskiej*, s. 24.

³⁵ Szafrowski, *Kuria Rzymska Jana Pawła II*, s. 38-39.

³⁶ T. Bertone, *Kuria Rzymska*, w: *Encyklopedia Chrześcijaństwa*, red. H. Witczyk, Kielce 2000, s. 394.

³⁷ Green, *The Roman Curia*, s. 479.

Mianowany jest przez papieża na 5-letnią kadencję³⁸. Traci swój urząd z chwilą ukończenia 75. roku życia (PB 5 § 2). Podejmuje zwyczajny zarząd Radą w wypadku zawakowania urzędu Biskupa Rzymu, załatwiając tylko sprawy zwyczajne³⁹. Wymaga zatwierdzenia ze strony Biskupa Rzymu w ciągu trzech miesięcy od jego wyboru (PB 6). Podczas wakatu Stolicy Apostolskiej odpowiada przed Kolegium Kardynałów (UDG 20).

Sekretarz w sesjach zebrania generalnego – plenarnych i zwyczajnych – uczestniczy z prawem udziału w głosowaniu (PB 11 § 3). Ma prawo przewodniczenia zebraniu w sytuacji, gdy zbierają się sami tylko sekretarze (PB 21 § 1).

3.3. Podsekretarz

Podsekretarz wspiera sekretarza w świadczeniu pomocy przewodniczącemu Rady (PB 4)⁴⁰. Tak jak pozostali członkowie tej dykasterii, mianowany jest na pięciolecie⁴¹. W sytuacji zawakowania urzędu Biskupa Rzymu wspiera sekretarza w zwyczajnym zarządzie dykasterią.

3.4. Członkowie

Prawodawca stanowi: „na członków dykasterii dobiera się kardynałów, zarówno przebywających w Rzymie, jak i poza nim, a do nich dołącza się niektórych biskupów zwłaszcza diecezjalnych,

³⁸ Od 2010 r. sekretarzem Rady jest arcybiskup José Octavio Ruiz Arenas.

³⁹ W *sede vacante* nie ustają władze zwyczajne właściwe każdej dykasterii. Jan Paweł II postanowił, aby „dykasterie korzystały z nich [władz zwyczajnych – A.R.] tylko w rozwiązywaniu spraw o mniejszym znaczeniu, podczas gdy kwestie poważniejsze lub kontrowersyjne, jeśli mogą być odłożone, powinny być w sposób wyłączny zarezerwowane dla przyszłego papieża; jeśli nie dopuszczają odroczenia [...] będą mogły być powierzone przez Kolegium Kardynałów temu kardynałowi, który był prefektem aż do śmierci papieża, lub arcybiskupowi pełniącemu do tego czasu obowiązki przewodniczącego oraz innym kardynałom tej dykasterii, której ich zbadanie prawdopodobnie powierzyłby zmarły papież. W takich okolicznościach będą oni mogli podejmować decyzję *per modum provisionis* o tym, co będą uważali za bardziej właściwe i korzystne dla strzeżenia i obrony praw i tradycji kościelnych, aż do czasu, gdy zostanie wybrany papież” (UDG 25).

⁴⁰ Jakubowski, Solarczyk, *Ustrój Kościoła Rzymskokatolickiego*, s. 87.

⁴¹ Obecnie podsekretarzem Rady jest biskup Graham Bell.

posiadających szczególną biegłość w sprawach, o które chodzi. Ponadto, zgodnie z charakterem każdej dykasterii, do zespołu jej członków dołącza się niektórych duchownych oraz innych wiernych, z tym wszakże zastrzeżeniem, że to, co domaga się wykonywania władzy rządzenia, jest zarezerwowane tym, którzy posiadają święcenia” (PB 7)⁴².

Zgodnie z aktualnymi danymi dotyczącymi składu personalnego członków, Papieska Rada ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji liczy jedenastu kardynałów⁴³ i jedenastu biskupów⁴⁴. Należy zauważyć, że taki skład Rady odpowiada kongregacjom, w których właściwymi członkami są kardynałowie i biskupi (por. PB 3 § 3).

Członkowie, mianowani na kadencję pięcioletnią, przestają wypełniać swoje funkcje z chwilą zawakowania urzędu Biskupa Rzymu (PB 6) bądź ukończenia przez nich 80. roku życia. Jeżeli jednak, z racji sprawowanej funkcji, są złączeni z tą dykasterią, przestają być jej członkami od momentu utracenia funkcji (PB 5 § 2).

3.5. Konsultorzy

Konsultorzy mianowani są przez papieża na okres pięciu lat (PB 5 § 1) spośród duchownych lub innych wiernych odznaczających się wiedzą i roztropnością, uwzględniając w miarę możliwości zasadę powszechności Kościoła (PB 8)⁴⁵. Obecnie Rada liczy dwudziestu ośmiu konsultorów z różnych części świata⁴⁶.

⁴² Zob. także: Szt a f r o w s k i, *Kuria Rzymska Jana Pawła II*, s. 39.

⁴³ T.M. Dolan, J. Bozanić, W.J. Levada, M. Ouellet, G. Pell, G. Ravasi, F.R. Ortega, S. Ryłko, O.P. Scherer, Ch. Schönborn, A. Scola. Zob.: <http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/en/segreteria/membriconsultori.html> [dostęp: 24.05.2013].

⁴⁴ P.M. Carré, C.M. Celli, N. Eterović, B. Forte, A.G. Montes, I.A. Kaigama, A.M. Leonard, B. Longley, P.Y. Matar, V. Paglia, R. Zollitsch. Zob.: <http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/en/segreteria/membriconsultori.html> [dostęp: 24.05.2013].

⁴⁵ Na mocy wcześniejszych regulacji prawnych dotyczących Kurii Rzymskiej konsultorzy mianowani byli we wszystkich dykasteriach „z różnych części świata tak spośród biskupów rezydencjalnych lub tytularnych, jak spośród duchowieństwa diecezjalnego i zakonnego, rzeczywiście biegłych, odznaczających się cnotą, wiedzą i doświadczeniem, zwłaszcza spośród wykładowców uniwersytetów”. Zob. REU 5.

⁴⁶ <http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/en/segreteria/membriconsultori.html> [dostęp: 24.05.2013].

Konsultorzy służą pomocą przewodniczącemu i sekretarzowi (PB 3 § 1). Analizują przedłożone sprawy w sposób indywidualny bądź kolegialny⁴⁷. Sprawy te powinny być załatwiane zgodnie z przepisami prawa powszechnego lub szczególnego obowiązującego w Kurii Rzymskiej, a także z normami własnymi Rady. Należy przy tym uwzględnić aspekt duszpasterski, biorąc pod uwagę sprawiedliwość i dobro Kościoła (PB 15). Zadaniem konsultorów jest dokładne przestudiowanie tych kwestii i sporządzenie opinii – co do zasady w formie pisemnej⁴⁸. Mogą być wezwani na spotkanie w celu przedyskutowania danej sprawy i wyrażenia wspólnego zdania. W poszczególnych wypadkach można prosić o wyrażenie opinii osoby spoza zespołu konsultorów, jeżeli odznaczają się szczególną biegłością w przedmiocie badanej sprawy (PB 12).

W sytuacji wakatu na Stolicy Piotrowej (PB 6), jak również ukończenia 80. roku życia, przestają wypełniać swoje funkcje (PB 5 § 2).

4. KOMPETENCJE

Papież Jan Paweł II w konstytucji apostolskiej postanowił, że kompetencje dykasterii określa przedmiot sprawy, chyba że co innego wyraźnie zastrzeżono (PB 14).

Rada „realizuje swoje cele zarówno pobudzając do refleksji nad tematami związanymi z nową ewangelizacją, jak i określając i propagując formy i narzędzia służące do jej realizacji” (US 1 § 2). Benedykt XVI powierzył tej Radzie następujące kompetencje:

- 1) pogłębianie teologicznego i duszpasterskiego znaczenia nowej ewangelizacji (US 3, 1°);
- 2) promowanie i popieranie, w ścisłej współpracy z konferencjami biskupów, które będą mogły posiadać struktury *ad hoc*, studium, szerzenia i wprowadzania w życie papieskiego Magisterium odnoszącego się do tematów związanych z nową ewangelizacją (US 3, 2°);

⁴⁷ Prawodawca w REU przewidywał, że konsultacje mogły być udzielone zarówno przez wnioski pisemne, przesyłane do Rzymu, jak i na zebraniach (nr 5).

⁴⁸ Green, *The Roman Curia*, s. 479.

- 3) upowszechnianie i wspieranie inicjatyw związanych z nową ewangelizacją, realizowanych w różnych Kościołach partykularnych, i promowanie nowych, z udziałem sił obecnych w instytucjach życia konsekrowanego i stowarzyszeniach życia apostołskiego, jak również w stowarzyszeniach wiernych i w nowych wspólnotach (US 3, 3°);
- 4) studiowanie i wspieranie wykorzystywania nowoczesnych form przekazu, jako narzędzi nowej ewangelizacji (US 3, 4°);
- 5) promowanie posługiwania się Katechizmem Kościoła Katolickiego jako zasadniczym i pełnym wykładem treści wiary dla ludzi naszych czasów (US 3, 5°);
- 6) oraz formacja katechetyczna (FD 3).

4.1. Pogłębianie teologicznego i duszpasterskiego znaczenia nowej ewangelizacji

Nowa ewangelizacja wskazuje nowy sposób wypełniania tego samego i niezmiennego polecenia Chrystusa dla Kościoła, aby głosić Ewangelię⁴⁹. Ojcowie synodalni zdefiniowali nową ewangelizację, jako „umiejętność Kościoła przeżywania w sposób nowy własnego doświadczenia wspólnoty wiary i głoszenia w kontekście nowych sytuacji kulturowych, które powstały w ostatnich dziesięcioleciach”⁵⁰.

Jezus Chrystus jest to „pierwszy i najwyższy ewangelizator” (US, wstęp). Stanowi centrum nowej ewangelizacji. Wyrażenie, aby głosić Boga, tego samego „wczoraj i dziś, i na wieki” (Hbr 13, 8), ma na celu wyzbycie się jakichkolwiek wątpliwości. W wierze nie może być miejsca na obojętność lub niepewność. Zagrożenie dla stabilności i integralności wiary stanowią różne ideologie. Kierunek nowej ewangelizacji został wskazany zarówno w Piśmie Świętym, jak i Tradycji. Sobór Watykański II określił antropologię, w której za-

⁴⁹ R. Fisichella, *What is new evangelization and what does it mean for the Church?*, 9.08.2012, <http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/en/segreteria/presidente/articoli/11-08-2012.html> [dostęp: 24.05.2013].

⁵⁰ Synod Biskupów, XIII Zwyczajne Zgromadzenie Ogólne „*Nowa ewangelizacja dla przekazu wiary chrześcijańskiej*”. *Instrumentum laboris*, Watykan 2012 [dalej cyt.: IL], nr 110, http://www.vatican.va/roman_curia/synod/documents/rc_synod_doc_20120619_instrumentum-xiii_pl.html#Przedmowa [dostęp 27.05.2013].

uważa się pierwszeństwo tajemnicy, a nowe horyzonty otwierają się na duszpasterskie działania Kościoła. Stałe poszukiwanie Boga stanowi początek tych działań⁵¹.

Misja ewangelizacyjna jest kontynuacją dzieła Chrystusa. Jej formy i metody zmieniały się na przestrzeni wieków „w zależności od miejsc, sytuacji i historycznych okoliczności” (US, wstęp).

Istota kryzysu Kościoła w Europie tkwi w kryzysie wiary. Jeśli nie zostaną znalezione odpowiedzi na ten problem, wszystkie reformy będą nieskuteczne. Nie można jednak prowadzić nowej ewangelizacji bez nowych ewangelizatorów. W pierwszej kolejności są nimi biskupi – następcy Apostołów. Następnie kapłani, a także świeccy, którzy dzielą się swoim doświadczeniem wiary w parafiach czy stowarzyszeniach⁵².

4.2. Promowanie i popieranie papieskiego Magisterium dotyczącego nowej ewangelizacji

Kwestia relacji między Kościołem i światem współczesnym znajdowała się wśród centralnych tematów Soboru Watykańskiego II. Papieże – w duchu nauczania soborowego – kontynuowali refleksje nad koniecznością znalezienia odpowiednich form, aby współczesny człowiek mógł usłyszeć wciąż „żywe i odwieczne słowo Pana” (US, wstęp).

Zgodnie z zaleceniem Benedykta XVI, Konferencja Episkopatu Polski na 356. Zebraniu plenarnym w dniach 14-16 października 2011 r. utworzyła Zespół ds. Nowej Ewangelizacji. Zespół funkcjonuje w ramach Komisji Duszpasterstwa KEP⁵³. Głównym zadaniem jest znalezienie takich metod i sposobów ewangelizacji, aby dotrzeć do osób obojętnych religijnie czy niewierzących.

⁵¹ Fisichella, *Jesus at the heart of new evangelization*, 11 VIII 2012, <http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/en/segreteria/presidente/articoli/11-08-2012.html> [dostęp: 24.05.2013].

⁵² Fisichella, *What is new evangelization*.

⁵³ Zob. *Episkopat zwraca uwagę na wzrost tendencji do usuwania religii z przestrzeni publicznej*. Komunikat z 356. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski (16.10.2011), „Akta Konferencji Episkopatu Polski” 20 (2011), nr 2, s. 63-64.

4.3. Upowszechnianie i wspieranie inicjatyw związanych z nową ewangelizacją

Rada podejmuje działania w celu upowszechniania inicjatyw dotyczących nowej ewangelizacji „przy współpracy z innymi dykasteriami i organizmami Kurii Rzymskiej, z poszanowaniem ich kompetencji, pozostaje na usługach Kościołów partykularnych, zwłaszcza na tych terytoriach o tradycji chrześcijańskiej, gdzie bardziej wyraźnie jest widoczne zjawisko sekularyzacji” (US 2). Zobowiązana jest do „utrzymywania ścisłych kontaktów z Kościołami partykularnymi oraz z zebraniem biskupów” (PB 26)⁵⁴.

4.4. Wykorzystywanie nowoczesnych form przekazu jako narzędzi nowej ewangelizacji

W głoszeniu nowej ewangelizacji szczególną rolę odgrywa w pierwszej kolejności rodzina, która jest „wzorcowym miejscem świadectwa wiary” (IL 110). Formami przekazu są również mass media, środki społecznego przekazu oraz działania podejmowane w świecie polityki i kultury. Uwaga zostaje zwrócona na imigrantów, którzy nie doświadczyli bogactwa chrześcijańskiego życia, ale często spotykają się z wyzwaniem współczesnego świata, zwłaszcza sekularyzacją⁵⁵.

Rada organizuje wydarzenie mające na celu promowanie nowej ewangelizacji. Dla przykładu, w październiku 2011 r. w Watykanie miało miejsce spotkanie po hasłem „Nowi ewangelizatorzy dla Nowej Ewangelizacji – słowo Boże wzrasta i rozprzestrzenia się”.

⁵⁴ Zadania te wpisują się także w nurt nauczania papieża Franciszka. Według Ojca Świętego, szczególne znaczenie dla nowej ewangelizacji ma wiara i chrzest. Dynamika przemiany cechująca chrzest, pomaga zrozumieć doniosłość katechumenatu. Dzieje się to zwłaszcza w społeczeństwach o starożytnych korzeniach chrześcijańskich, gdzie wzrasta liczba dorosłych przystępujących do sakramentu chrztu. *Franciscus PP., Litterae encyclicae Lumen fidei Episcopis, Presbyteris ac Diaconis, Viris et Mulieribus Consecratis, Omnibusque Christifidelibus Laicis: De fide*, 29.06.2013, Libreria Editrice Vaticana 2013; Ojciec Święty Franciszek, *Encyklika Lumen fidei do biskupów, prezbiterów i diakonów, do osób konsekrowanych i do wszystkich wiernych świeckich o wierze*, Kraków 2013, nr 42.

⁵⁵ Ze strony internetowej Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji: <http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/en.html> [dostęp: 28.05.2013].

W dniach 7-28 października 2012 r. odbył się Synod Biskupów nt. „Nowa ewangelizacja dla przekazu wiary chrześcijańskiej”. Ogłaszając zwołanie XIII Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów, Benedykt XVI przypomniał wspólnotom chrześcijańskim o „priorytecie, jakim jest zadanie stojące przed Kościołem na początku nowego tysiąclecia” (IL 6). Ojcowie synodalni podkreślili, że ogromne możliwości daje „kultura medialna i cyfrowa”, która odpowiednio wykorzystana, stanowi narzędzie nowej ewangelizacji. Obok środków komunikacji tradycyjnej, „nowe media” służą ewangelizacyjnemu duszpasterstwu Kościoła. Należy jednak zachować krytyczne podejście, używając ich w sposób rozsądny i odpowiedzialny (IL 59-62).

4.5. Promowanie Katechizmu Kościoła Katolickiego jako wykładu treści wiary

Oficjalna wykładnia doktryny wiary została przedstawiona w Katechizmie Kościoła Katolickiego promulgowanym przez Jana Pawła II Konstytucją apostolską *Fidei depositum*⁵⁶. „Wiara jest odpowiedzialnością człowieka daną Bogu, który mu się objawia i udziela, przynosząc równocześnie obfite światło człowiekowi poszukującemu ostatecznego sensu swego życia”⁵⁷. Dla ludzi współczesnych te sformułowania treści wiary powinny służyć realizacji nowej ewangelizacji. Rada ma za zadanie promować i zachęcać do korzystania z Katechizmu, jako wykładni wiary. Wiedza na temat treści wiary stanowi podstawę i konieczność w procesie nowej ewangelizacji. Katecheza nie jest czymś zewnętrznym w odniesieniu do działalności duszpasterskiej, nie stanowi też aspektu drugo-

⁵⁶ Ioannes Paulus PP. II, *Constitutio apostolica qua Catholicae Ecclesiae Catechismus post Concilium Oecumenicum Vaticanum II instauratus publici iuris fit Fidei depositum*, 11.10.1992, AAS 86 (1994), s. 113-118; Jan Paweł II, *Konstytucja apostolska „Fidei depositum” ogłoszona z okazji publikacji Katechizmu Kościoła Katolickiego opracowanego po Soborze Powszechnym Watykańskim II*, „L’Osservatore Romano” (wyd. polskie), 2 (1993), s. 4-7.

⁵⁷ *Catechismus Catholicae Ecclesiae*, Libreria Editrice Vaticana 1997; *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Poznań 2009, nr 26.

rzędnego. Edukacja w zakresie wiary jest prawem, które wszyscy wierzący muszą rozpoznać w celu budowania własnej tożsamości⁵⁸.

4.6. Formacja katechetyczna

Na mocy motu proprio *Fides per doctrinam* Rada otrzymała następujące kompetencje, które dotychczas przysługiwały Kongregacji ds. Duchowieństwa (por. PB 94⁵⁹):

- 1) podejmowanie troski o religijną formację wiernych jakiegokolwiek stanu i wieku (FD 3 § 1);
- 2) wydawanie przepisów regulujących prowadzenie we właściwy sposób lekcji katechetycznych zgodnie z tradycją Kościoła (FD 3 § 2);
- 3) czuwanie nad prawidłowym prowadzeniem formacji katechetycznej zgodnie z jej metodami i celami określonymi przez Magisterium Kościoła (FD 3 § 3);
- 4) udzielanie aprobaty Stolicy Apostolskiej wymaganej dla katechizmów oraz innych wydań dotyczących formacji katechetycznej, mając zgodę Kongregacji Nauki Wiary (FD 3 § 4; por. kan. 827 § 1);
- 5) służenie pomocą urzędom katechetycznym w ramach konferencji biskupów, wspomaganie działań mających na celu formację religijną o charakterze międzynarodowym, koordynowanie tej działalności oraz – w razie potrzeby – udzielanie koniecznej pomocy (FD 3 § 5).

*

Przeprowadzona analiza w zakresie struktury i kompetencji Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji pozwala na postawienie następujących wniosków:

1. Misja ewangelizacyjna ma swoje źródło w nakazie Chrystusa, aby głosić Ewangelię. Jej treść jest stała i niezmienna.

⁵⁸ Fisichella, *Article for the promulgation of the motu proprio „Fides per doctrinam”*, <http://www.annusfidei.va/content/novaevangelizatio/en/segreteria/presidente/articoli/Fidesperdoctrinam.html> [dostęp: 28.05.2013 r.]

⁵⁹ Benedykt XVI zniósł art. 94 PB.

- Modyfikacjom ulegają natomiast metody i sposoby tej działalności, dostosowane do czasów współczesnych.
2. Pojęcie „nowa ewangelizacja” oznacza głoszenie tej samej wiary, ale w kontekście innych warunków. „Fundamentu bowiem nikt nie może położyć innego, jak ten, który jest położony, a którym jest Jezus Chrystus” (1 Kor 3, 11).
 3. Nowa ewangelizacja była przedmiotem zarówno dokumentów soborowych, jak i nauczania papieskiego.
 4. Papieska Rada ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji – najmłodsza dykasteria Kurii Rzymskiej – została erygowana przez papieża Benedykta XVI dnia 21 września 2010 r. na mocy motu proprio *Ubicumque et semper*. Jej kompetencje zostały dookreślone dokumentem *Fides per doctrinam* z 16 stycznia 2013 r.
 5. Analizując strukturę i kompetencje tej dykasterii należy, odnieść się do regulacji zawartych w Konstytucji apostoelskiej *Pastor bonus*.
 6. Rada składa się z arcybiskupa przewodniczącego, sekretarza i podsekretarza, zespołu członków i konsultorów.
 7. Kompetencje Rady dotyczą zarówno kwestii teoretycznych, tj. pogłębiania refleksji nad tematami odnoszącymi się do nowej ewangelizacji, jak i praktycznych – upowszechniania form i sposobów jej realizacji.

Structure and Competences of the Pontifical Council for Promoting the New Evangelization

Summary

The Pontifical Council for Promoting the New Evangelization was established by Pope Benedict XVI in motu proprio *Ubicumque et semper* (21 September 2010). The mission of evangelization is a continuation of the work of Jesus Christ – the first and supreme evangelizer. The duty of the Church to proclaim always and everywhere the Gospel of Christ cannot be overlooked. The Council, as a new dicastery of the Roman Curia, “pursues its own ends both by encouraging reflection on topics of the new evangelization, and by identifying and promoting suitable ways and means to accomplish it” (art. 2).

The purpose of this article is to show the genesis, structure and competences of the Pontifical Council for Promoting the New Evangelization.

The Council is directed by an archbishop president, assisted by a secretary, by an under-secretary and by an appropriate number of officials. The dicastery will have its own members and may avail itself of its own consultants.

The competences of the Council – indicated in *Ubicumque et semper* – are: 1) to examine the meaning of the new evangelization, 2) to promote and to foster of the papal Magisterium related to the new evangelization, 3) to make known and to support initiatives linked to the new evangelization, 4) to study and to encourage the use of modern forms of communication, 5) to promote the use of the *Catechism of the Catholic Church* (art. 3). Furthermore, Pope Benedict XVI in motu proprio *Fides per Doctrinam* (16 January 2013) transferred the competence for catechesis from the Congregation for the Clergy to the Pontifical Council for Promoting the New Evangelization.

Słowa kluczowe: Kuria Rzymska, Benedykt XVI, dykasteria, papieskie magisterium

Key words: the Roman Curia, Benedict XVI, dicastery, papal Magisterium